

אולד עולם הבא.

קנעם

העלום והבא וככל מפורתוין, אוורו ושפומו. שכלו וחומרו
גבורתו זתסדו, אויר חייו וחדר יטערת, כללו עמוד בכלי ימי וסובב
ומה שהוא בכח שְׁלֵג הנשמה להתאחד באור מתוק זה
בפראר קדושותן, הרי הוא דבר שְׁלֵג מציאות, שיעיר היה גוף יש בה
וחרך קדושותם של צדיקים. שעולם הבא והארתו הלאמת
הייא משפטם חיותם. מאיר אור עוזם הבא בכל העוזם כבוֹן,
וחכם של נועם ד' געשה פרוש עלי הכהן.
ושמחת המזות. שכן אין הגנוזות. ט' קודש
של נועם עליון ויעש אלהים חיים מהה' בהן בחן ודמיו החביבים,
באבה בתענויגים, מתנדלת בגודלה דעתנה, התולכת ותଘרת
מחלי ט' חי'.

מגן עלון מקבלים את התפקיד העולמיין. המלך
ט' של חיים קדושים וטהוריים, מוטלקים מכל שיקוע חמי',
מכל פחד שוא, המכ רפין נשמי', הגבורה והקדשה וההפטארת.
במסגרת גזירות הדעת.

אָזֶן עַלְמֵם הַבָּא בְּעוֹלָם הַזֶּה.

אכבר

לפַר אָתוֹת הַעֲרֵךְ שָׁאוֹר עַוְלָם הַבָּא זָוֶה בְּעוֹלָם הַזֶּה
בְּאִישׁ מִיחַדִּי, בְּכָלְלוֹת הַעֲלָם וּבְכָלְמוֹתָה, הַכָּל מִתְעַולָּת
בְּאָדָם וּרְחַתָּה הַיְאָהוּרָה שֶׁל עַוְלָם הַבָּא לְפִי טַהֲרָם קְדוּשָׁתוֹ
וּבְגִבְרִים רְחוּנִינִיִּים, בְּמִסְעָה קְדוּשָׁה, בְּשָׁכָל, בְּרוֹגָה, בְּצִוָּה, גְּדוּלָה,
בְּטָבֻעַ, בְּמִזְגָּה הַגּוֹנִינִיָּה. וּכְאֵתוֹ הַעֲרֵךְ, שָׁתְלִיטָה עַל אֲרָחוֹת
הַחַיִּים כְּלָם וּעַזְבָּן הַחַיִּים וְכָתוּמִים באָה מִכָּח הַהְכִּנוּנִות
אַפְּלִי חַיִּים עַוְלָם הַבָּא, כֵּה הָסְמִידִים יְוָהוָה, כֵּה הָסְעִידִים יְהָה.
וּמְרָאֵם גְּבוּרָה וּמְפָאָרָה. יוֹתֵר מִוּסִידִים בִּיסּוֹד חַיִּים קְבוּעִים.
אַהֲרֹן בֶּן יִצְחָק בֶּן יִשְׂעָיו תְּהִימָה נְגַזָּה, כֶּבֶשׂ חַבְבָּיו בֶּן
כְּשָׁאוֹר עַוְלָם הַבָּא זָוֶה בְּפִיכְלָשׁ גְּדוּלָה, מְרַטְּסָה הַאֲ
את כָּל עַכְיִלְתִּים חַיִּים כְּלָם, מְאֹרֶה הַאֲוֹן נְסִמּוֹת וּבְשִׁירָה, בְּחֵי
הַחַבְרָה וְהַמְּדִינָה, בְּאִישִׁיות הַיְחִידָה וּבְמִשְׁתָּחָתָה בְּמִלְכָה וּבְמִשְׁטוּרָה.
בְּעוֹלָם הַיוֹסִיף וְהַגְּבָרוֹת, בְּאַתָּה וּבְסִירּוֹרְתָּה תְּדִרְפִּים כְּלָם לְכָל עַסְפִּים.

החותם העליזון של חיים עליגנס ממלא את כל חל' התעוזה
תנו השכינה מורה בכל, והטבע וחוקין, הlights שמים וארץ
ומסדריהם, התייס והטמו הנראים בעולם, החקאות והתלאות,
הכל מואר באור חי עד, באור חיים, שכום החזונאים העדינים,
המורומים כל נשמה, ומוחזחים כל רוח ונפש, ממלאים הם
את כל מהותם.

הנצחים ונתקון חברות

ד

ההסתכלהות הרוחנית הפעטלת, שהיא ההסתכלהות הנאה
היא מallowת את המיקון התבדרות היותר בעלה. אחריו
הבן סבוט וצינורו, של שודרת אנטיש. וסדרו חיים שונים.
הטעופה העליזונה, המהעלה מעולם המעשה ונוכלי.
הוא המכעד של הרוח והגדול אשר גשmeta האדם. מתחדר הוא
האדם בשיא דרכו על מהותו הרוחנית העומדת **מפעילה** מכל ערכיו.
מתעלגה הוא מכובדי הון והמקומות, והגנחות הבירה היא נחלתו.
זונתו חסנה וקדושת ערבה.

החוים הטעשיים נפלו מארון לטרוכת, אבל לא יכולו
לפשת את עצם בכלי פרטיהם, מוכרכות היה החוצה
העיפויונה לירדה, ברדחת היה געשית דאס לטעשיים,
ורדה וזרחה געועליטים מוגבלים, כה מישר חמימות מעטה,
יעין ושירה נבובית. ירידת היא לאור העליון, ביריה ומפלג הווא
ששטיין או רוזת פיל הגובליט. פדרותם המשניות, ופשיטות הפווצחות,
חנתון טרכ' ביבתה וחק געערותה.

בஹיון החק מל"א, והפוג'ים כבר יוכו'ים להש��ות דין.
עליה היא שיטתם האורה, מתייחסת במקורה, מהופכת פג ורזה,
ונשבתת הכריה כולה מתחילה למקור האזיות האלהיות
הזרחות האדם ליעומת עולגה ממפע לכ"כ סדרי חיים מעשיין,
והזה ישרות מוחלטות, בוין האמת לאחמו.

בנאותיהם וחידושים, שבעליהם הם את חיים פדרה זו, מחברת ממדת האפונה אציג, מטעסורה בעשרה של הカリ עליונות העולם ולמואג, הגנים ושתפויות מתבצעים כרכותם במערבה בחירות פלאות כבונן, גוון גזע והוד. זיוו אוור עליון, חמלא און כל' השמות, און כל' האותיות. און כל' ההגיונות, כל' המהשבות, כל' משאות הנghostות אשר מעולם ועד עולם. שולח עליות חמיה, בעזונו ועתורה חינן. והם מלאים אהבה כל' היקום, לכל' תבריות. שקווטים באור החסד העלויון. האומר לעוזם חסד יבנה, ובזכות זו ברשותם ובגדתם מפלגה און כל' אחד מהם.

אהבת עולם הזה ועולם הבא.

טכני

כדי לאהוב יפה את העופות הזה, צרכיהם להשתקע
מאר באחמת עופם הבה. ויעשוו את כל השכלויות של
ולוֹס הוה במקבילה הרחכמתן, היכנות רוחבות, בשבייל הפרטיטים,
ונשביטת התעלל כלו, הרי ווֹס הבה. רק אוֹחעד תרבותות את

דרכה בטהר.
תכמה גזרה זו יודעת תיא האמונה, ומזהן נדרה סופה
פכbos את כל העולם כו".ו. ובעת אשר היוא שימלא את כל גשםה
וחמי העולם הזה יעשה כל כך מוזעגויות, תהא אהבתם גו"ם הבה
וחתן ט"ל חיים להחיות בו את חייו עולם הזה. זונקינס וצעירין
יחדיו יביתו אלייו ונגהנו, וטכלים ונשרים, ליזומטס וגבוריין,
ובאזורנו בו פCKER ש"ד ט"ל תיון.

ימצאנו בו מקור שנד סל' חיון.

ברישית י'תא ר' בוןין עד תמןיא בית איזטוק מגדלא, שוווי הגזקיטים אומרים: מחד מונבך ומובא מונבך (ונצחים) והוכנס שאל של בדור, מונבנה ומלוחה (ולחונה) מונבנה, וזה עיר שבל מונבנה, ואחרות הוגע לאב שבל מונבנה, והוא בירוטון אומרים: דבזרת חזר שבת (ולפי זה אין קידרין השומר נזנער שבען, וגוזלים והוכנס שערות אינן זוך ר' רבנן ומובא אקרית וושפר הוא מלהות ר' יוסי), ואנו בדור דבזרת חזרה את שבת.

הנומינון המודולר להחזרוורמה של האומה לשיכת שבותה, לחוש עמדת העצמה כ-אגדה העממית, אוורי שנות פטאות רבודות של מרדמתה-לאומית ושל חורבן היישוב היהודי בונן החדשנות, הבנו חייכים וחובנה כפולה לפחס אבוצרותינו העתקים

עליה היה למדרגת עבורה הקדש יותר עליונה, והקלבן המקודש עמו הוא קרבן גבור שדרוהת השבט.

היבטיות זו אויא לא היה הודה על קושת השבת ושמירתו יותר מאשר המורה הנציגים, מטריהם, ולא בסבל משורת השבת מלכתחילה העודר היה נלה מלחמתן כל נושא נזם המציגו של האפערשין שיזהו העומד את השבת. אך לא ייפרשו פירוש הפלטה שלם, מהרחה שבת בראשית, אבל מוחשבת-עדל סופיה רוחות לבבבם. זה, אשר לא יכול להעמק בוגנות ישאל המורתה, לדעת הוא עומק הדעת אשר בשבוח על אדמת קדרו גם חקלאותו ובגין אותו בכל חוצאתה העמישית והוקרטיעת חוכן קנייש יש להם, ועוד דגל דבש הה דמל, ואזריך הפלטה, הולחה קדרות, הוא כל מוסד יהוד האלומיניס כמו גפרנץ. ואחת ידענו הכל כי השבת קדר הוא שריאל השבוחת נכל לאהו הא בז חובה ומיצית, יצאנו כל הו ואחר הוו על בענזה הקדרות היליגנות, המסורתית, הטבואה או רקיישם, בוגנות הפלטה, אבל יי' הין לחשב שתהיה החקלאות קשותה בקשר אמרץ, עם עבורה הקדרה העליונה הרויה, השמיימת; ידענו הכל כי אסורה היא כל צבורה וכל מלוכה בשבת, ובוחרים ונגידר חסכו, ואיך יכול הקרן הבא ביהלום רומש בקהלת' רחם הנזול שזכה כאן כי החקלאות ואיזאנט-ישואלתו של ישראל, היך בגונו ובגינו נחלתו, ונשכח ממנה ממקור השבת באומה קדרותה, ו, אם כי כל העבדות החקלאות ביגליה הממושתת העששית, הרי היא מכל מלכת הול ואסורה בשבת, אבל רקבן של חזינה דראשית הקדר מוחל רומש בקמה מוכרא להיזה עולה למרוגת-הקדושים של הצבר הלבועה הזרה את השבת, וזה האות ווועת בכלההך ארך שנעורי ה איישון זיין, את קדרת' כולם, את דבר ד' אשר ענה, את

הזהרה ואות הצב�性 דהו יתגלו עילו, עיגנה החלשת כהו ולא יכולו לסבול זאת הגולדי והו נהר כבאלטינדר, ועל כן הגיע לאפאול אחותו ולובלש' ש"ז אציג' העומר דוחה את השבת', אין החקלאות עולגה נס בישראלי ממרוגה של קוז'ך קדשים, ומילאיל יפהוס בה חוויל רגעל את ממענו מותן כל כבר גוראות להויה הולמת וירודת עד כי האטאכיה של אויר הקדש דוחי האחים, והקוץ'ין ישבה'. אבל גזען החמיס' ואיזוחוב הצג דשבעין', וכן נודע לכל ישואיל כי 'מכמורת השבת' ומילאיל עד מחרותה הדרת מאכביית' – אין שםמושות שבת חרישית, ואם ריעת ואשית הקצ'יר, קרבען העומר להויה נשבת', וינו הוא כרין כל עבדה הקדש הקבועות, האבוריות, להויה דוחה את השבת', מותן דזק'יא באנ' קקר'ו'יט'יק לרוקשת השבת' ושיחירון בכל ביבינו רוקש' משמעי ההוראה וחוקוק, וכל הרדה קוסם, דברו ז' קדוש' השבת. והו גם כן אהנו למדים האומה כולה, ביחסו המזרחי ולוליתון, כתלו' העםם משלו נוקם ונעהער' – וכל טרי התבל' יתנו לנו בכוכ' וועז' וווחית עולם הזהה

לעג, וידעו חווין רוח בינה, כי קדוש ישראל הוא מוקד יeshuנו סלה, וחוי התורה והמצוות כוֹלֶט ח'יו הלאום כלו המה. ונגד המתהילים מכל הצדדים, ונגד הקרים השתויים, שא' הבינו ולא ירינו עד אז רוח האמונה כל עליון, שמהאמון מושאמנים לעשוה את בערחות הקדוש ומשכנת המנוח והמצוות כולה רך לדבוק מושך ואומנה — שיחוק לנו פמי'א"ה הבא דוקא של ברכו; וכן נורא לה' הנקודות להקמת והסוד החילאי ואזר"י' ישראל מקשר קדושתו המכנית אווז לו עד על אמתם הקדוש, — איתנותה הנא רשבועיא.
הזהר לנו יום הכרזותם — יום תורנו לאות עולם לשישראל, ולעדור-בנ' גאנז החקומת שבת שbowן, וצמיחת קרון ישוע, על אמתם קדשו אשר אהב סלה, ובימין זו ורומבה: ע"ה והשנה חיל' — אשר רך בה יושע' ישראל אשונין טולטם: ואגרו נבנה בינו שלם בחרבת ביביגן.

לידת מה הוא אל הזרם אשר הוא בחינוי האקלים מאו. כי רק על ידי הודיעין החואן נוכל לזכו את המשקל, לעת איה ועם התואם עצמי ומקורי לנו, ומזהרנו כן גם גזחי כבשנו ונוחנו לנו תקומה, ועם זהה שבח כביר פISON בו להזכיר את חי האומה בכל מקומותיהם ולתגברו את כהה העצמי, ליתון לה את לשד מיתה על אף כל צוריה ורוכסן בבדה; ואיזו ועם מקיי, לקח מבארות ורים ובאו אל גובל האומה על ידי השפהה של חולשה עצימה ושל דルドול בהה המוקי, ומזהר נך אין לו קוממה וגניחה והוא מכונך לפני רוח הומיניט אשר ישפטונו בלי להשאסר ורעם
במי הילך.

וימים. אשר ורוד לאומינ'עיש אל היה אפשר לו להתעורר, מפני חסרון התאנון המבאים את אפסורותו והמכינים לו בסיס ריקם, איזם יכולם לבוא לידי תשבון, בטע אשר היה הרים והלאומים, בקשר לשיכבת העם אל גחלונו, לא היו יכולם להגאלות ממשנה, רוגרדו גם ללה הרים, אשר היה גורם לו תנועתו הפנימית והיו מוסובבם על ידי אומץ חזין, על כל וזה נירטום נון, גם הגז והויבוי והגד השלילי שבכמה. אבל עכשוו, כאשר בא תרעה של קופחת החיה הלאומית, לשבובת הראין, אל אכתה מושרשות עתיקה, בטעורה עם הקם ומבקש את דרכי חזין העצמיים, פתחא נציגו בלבונבו הרים והשווים שהוו שווים בדורותה ליטורגי, מעצז השקייתו של הגלוין, והחווה גם האפסירותו לлемוד, את תורה החיים הכלליים, מירם הווער העיניים, שתונן עמוות לחבוי במלוא מביעתו, ההתחזרות הלאומית למשחה, לא באת אליאין כי אם בוכוות של כה יסודו האמץ גופו, שנ-הוואר מלא פלאי-פלאים, בחירותים כבוי ואין לו דוגמאו ומישל בשום עס, גוז דוח חחית כל שמיין, מה חיים כהו המונצח אה לילאי העולם, השונן והזכיר בכל אפסיס מלמחמו וגוז, ומחרור שיש כחחים בונה לנו, מזאה התהזרות הלאומית מקס לפיתוחה, והגבינה יותר שרה הננו בילוט לבוא לידי החוללה הבוררה. כי ההתחזרות הלאומית בעמוהה איננה כי אם הצעבה של סגנון כה-היחסים והעוצמים האצורי בקרבען מאז ומוטלען, ואחריו משבות שנות, מובץ ומחץ, ובאה התהזרות הלאומית בבחינה של קידוש השוקה העזיה השיחתית מעולם טמונה בעומק ונשמה של אומה, לשוב אל אצתה אל מוקם מכוורת, הרי צרייך מרכחה, וה, אשר נסח תקווה כל נורווגיה בכל שנות הגלות, להקית זור וגחדר, והוריות איזר מליל הסר את נול העופר, אשר כסו את המעין החתום, הי צרייכים הרבה מרצ דוד כדי להגיון לאיזה ערוק, אשר תחול לראות איזה סיניגס של מעניות של חיות מפיקים וועליטים.ammen נרכחה הבאר אבל אל לכל עמק, לא גנט עידין עד המקומות אשר החרמת הרוחני אסתטוני אשר לאחדו החיים של האומה יגלה על ידי צנוריו אה עצמות אופיטו זאת. בעג בקרור.

הארם מכר בחילה את מה שגהו ואות ההשפעות הבאות מהמלחיטים החזוניים עד אשר ייגור שכלו לבוא לידי המדרגה הפינימית להכיר את עצמו ואת גבשו והוא מוחה מודען, התם כללו בஹוטה מושבחן אוצר רוחו מוגנים כל גוננו הירקם בכל ליל קדושים, צבאותו שלות מוענישים כל רוח להגנתו להר מטהמי, ובבורות סחרות נאה בראשה וברוחו לח פועל בהרים הפנימיים של סדרי החכירות הלאומית, ורק אחר רוח מכסולין, אמור בפשתות זוויג

מכשול רכיבים בחני הצלול ובמחלכה של האתנודורוזה הלאומית, מוכנים אנו לבודא- לידי גבעה ייחר עמווקה, יומר עצמיה, יותר ויותר מקורית, בניה ומייסודה על

המפלגה של ברת' בציגינו האמוני מתקיים עוקם גשם ושם עמנואל והומרה רוחנית. אם עם פלאים אונגן, אם אין לנו יכולות להשתוו לאנאות ואנו מודים מהרתו של פסי תאכטה, אם מושך יונתן הוא ספון בסגולתנו המיתרונית אשר נאשנה אונגה תסודים אין עם בעולס אשר ימלאנו, מוכחה מוחלט כיינו כלו, ובזהו בצעדיים של העצמאות הגדיבנו ללאומית, היהו מתבלט בקדבונו על פי הדרישה ממיוחדים, והונלה הביזה הדמעצת את האומה ונונתנו לה כח לחיות ועוזו לתងנער לחיה מופחתת אחרי מאות שנים בזאת פטור וולדיל, היא מופחתת להרבה נוראה לא בהרבה אדראה צדקה ישמש דודת בזומא, ובטים או מעשים, אשר הם מנגליים עצומים לה, אבל דבר אין לה עם הכל ולעם האוטו העצמי והמלכני כי אם בדור אחד ואבעזם יירידן שהאותה חתיכן של נשמה ואומה והאותה מוכחה לההבלט בכל אמתה חייה והORTHOGIES ומהיעסים בכללו המוגווה של העממות כולה, או, כאשר ייכה בא רוחה עד ממד התהום והאות לא יתגע יוכס אל החחה הלאומית והלאומית ולאי אבק פרפר, כי אם מים וחיטים וכיס צוללים משיברנו נשפ השם לכל פלגי ומורדים אותו לעליין מגדלים התולמים מהתחשים מקרים, גם בחוקמתם הבית הדין בדורנו אל ואצן המורת, אורי השבר הדנד של ולותם בככל, כבר הא צערו לכבודה עמוק או מהlein והחיש אשר להתהיין, גם או עמדו כבר מכשולים על הדור, והרכות שחיות ארש לא ייכלון להתקין עזרם גנזי בח' האותם

צאי ותול חיל שדוחינו לאם רודען, ותענין גען וואש. לאו אונטער דער ד', אשר בא בפער ההיינט, הביגן לעם סגולת אחת, על פון ול התאל לילה, על וה צרייס אומץ לב והעמקה דעת בלוי מצווייה, והידיענים השטחניים ודיין לא, הו יוכליים למצא את דרכם ואות רגלהם בסקלחת הוועיינה וו. על קמנזינס בדומת — צווקת זברחטסווין, והללו בא' בטענוניהם המופיעין.

כיצד יכולת עבודה זו היותר מסתורית, הענוליה באלאט' עזקאנן بعد שכלי הגיטריזיון של האדם, — לחיות יסורי צבורי? ככתה הרוחה השענה הצזוקית, בעבודה החדש ודוקא יותר קלילית והיויר יותר יסודית שלן, צירכה — לא' דעתם — להיות ודבר פשוט — "חזר מנדב ומביא חמד", ואות היא הרשות השטחנית, הצזוקית, שהוננו דידיין אוכלים את בכוסו הצעומם של פון פון שטיינין קהנות, אבל שמי' שרואל נצח וניצת — "אי-איאטקה תמדיאן", כי אמן לא דבר פרטיו הוא החובן של עבדות הקדר בישרואל, כי אם דבר צבורי וככליו ודבר המבוגם ברום חי' הלאום ומתחם הלאום בולו, או פטור שודתיו ויאפשר קשר החיים הזה כל איש יותר גבור לוחמי באמות.

וללאו אנו צודעים. בנין הארץ, היסות הראשי, החקלאות, הלא היא אצל כל העמים ורק גורם לבניינו ימיוני פשומ, אבל הנם אשר הנושא שלו כלו והוא קדש קדשים, ארונות, ומטפות, אבל עכשו כל קדש זה, כי הוא ככלו אלה במשקי קדש של כל ואנושות וככל היקום כלו, ובכל מושג שקריאו קדש משחהחים, לרבריה אינן כי אם ענטסונג מגוזם מעוני, ררו גם החקלאות כולה ורא ספונגו קדש, ורבץ-הרים שערם והקלמאות מנגלאן גאנ על ירי זה שוגגא ריאשת הקדרים, ורבץ-הרים שערם והקלמאות מנגלאן גאנ על ירי זה שוגגא ריאשת הקדרים,